

НЕДЯЛКО ЙОРДАНОВ

БЪЛГАРИЙО, ЕДНА ЕДНИЧКА...

Наслушах се на думи умни...
Нагледах се на кадри пищни...
Едни и същи... Все тъй шумни.....
Изтъркани... Многогодишни...
Парад... Войничета във строя...
И марш... Синхронни като кукли.
Любима моя... Малка моя...
Къде си всъщност... Там ли? Тук ли?
Щастлива ли си днес? Едва ли...
Защо е тъжно, мили Боже...
И президент и генерали...
И премиер... Министри тоже...
А там, във дъното – Народът...
И зад преградата кибича.
На изхода или на входа...
Не знае сам, че те обича...
Години... Толкова познато...
Ту се ядосва... Ту се вайка...
Обича те неосъзнато...
Тъй както се обича майка...
Българийо... Една едничка...
Дай знак... Дали си уморена...
Дали не си съвсем самичка
на тази европейска сцена?
Как търпеливо се стараяш...
И изпълняваш своята роля...
Красавице!.. И днес играеш...
Послушно... Не по своя воля...
Такава ти била съдбата...
Друг вместо тебе да решава.
Интрига....Толкова позната...
Обичам те... Макар такава.
Нешастна... Унижена... Бедна...
Но жилава и издържлива...
Ти... Наша първа и последна...
И жива още!.. Жива! Жива!